

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Rev 1537/10
07.04.2010. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Vesne Popović i Vide Petrović-Škero, članova veća, u parnici tužioca M.M. iz N.S., koga zastupa punomoćnik D.S., advokat iz N.S., protiv tužene Republike Srbije, koje zastupa Republički javni pravobranilac, radi naknade štete, vrednost spora 637.000,00 dinara, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 3015/07 od 4.6.2009. godine, u sednici održanoj 7.4.2010. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 3015/07 od 4.6.2009. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P. 1151/07 od 13.3.2007. godine, odbijen je tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da mu tužena na ime izgubljene zarade za period od aprila 1994. godine do septembra 2003. godine isplati sume bliže navedene u izreci sa zateznom kamatom. Tužilac je obavezan da tuženoj na ime troškova spora isplati 14.400,00 dinara.

Pobijanom drugostepenom presudom odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i prvostepena presuda je potvrđena. Protiv pravnosnažne drugostepene presude tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni kasacioni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu člana 399. ZPP pa je našao da je revizija neosnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Kao revizijski razlog ističe se postojanje bitne povrede ali se u obrazloženju ne navodi o kojoj je drugoj povredi reč.

Rev 1537/10

-2-

Tužilac je bio u radnom odnosu kod Ministarstva unutrašnjih poslova (policajac) u periodu od 1982. do 1994. godine. Rešenjem funkcionera prestao mu je radni odnos jer više nije ispunjavao uslove za prijem u MUP iz člana 34. stav 1. tačka 2. u vezi člana 45. Zakona o unutrašnjim poslovima (zbog pokrenutog krivičnog postupka za krivično delo koje se goni po službenoj dužnosti). Rešenjem istražnog sudije Opštinskog suda u Novom Sadu Ki. 149/94, pokrenuta je istraga protiv tužioca zbog osnovane sumnje da je izvršio krivično delo nedozvoljene trgovine. U krivičnom postupku pravnosnažnom presudom K. 483/94 od 2.11.1994. godine, tužilac je oslobođen optužbe. U radnom sporu Vrhovni sud Srbije je povodom istaknutog zahteva za zaštitu zakonitosti preinačio nižestepene presude pa je odbio tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio poništaj rešenja o prestanku radnog odnosa i reintegraciju (presuda Vrhovnog suda Srbije Gzz. 21/96 od 3.4.1996. godine).

Pravo na naknadu štete zbog greške državnog organa reguliše Ustav (član 25. ranije važećeg Ustava RS, koji je bio na snazi u vreme nastanka odnosa) i član 172. ZOO. Uslov za odgovornost države je nezakonit ili nepravilan rad državnog organa ili službenika. Zakon o krivičnom postupku kao specijalni propis normira slučajeve iz krivičnog postupka u kojima oštećeno lice ima pravo na naknadu štete. U krivičnoj materiji pravo na naknadu štete zbog neopravdane osude ima lice koje je oslobođeno od optužbe ili optužba odbijena povodom izjavljenog vanrednog pravnog leka i zbog neosnovanog pritvora (sada član 556. ZKP, a ranije član 533.). Iz citirane odredbe proizilazi da lice koje je oslobođeno od optužbe u redovnom postupku (kao u ovom slučaju) nema pravo na naknadu štete zbog vođenja krivičnog postupka. Postupci policijskih organa, javnog tužioca, istražnog sudije i sudije na pretresu u slučaju postojanja osnovne sumnje i osnovane sumnje da je izvršeno krivično delo, ako su preduzeti po pravilima procedure koju propisuju Zakon o unutrašnjim poslovima i Zakon o krivičnom postupku, ne predstavljaju osnov za naknadu materijalne ili nematerijalne štete jer su zasnovani na zakonu.

Iz istaknutih razloga, pravilno je stanovište drugostepenog suda da samo vođenje krivičnog postupka koji je okončan donošenjem oslobađajuće presude, ne predstavlja dokaz nezakonitog rada javnog tužioca i suda.

Odlukom Vrhovnog suda Srbije odbijen je tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio poništaj rešenja o prestanku radnog odnosa. S obzirom da u radnjama parničnog suda nema protivpravnosti (različito sudsko tumačenje ne može se kvalifikovati kao nezakonit i nepravilan rad), to nisu ispunjeni uslovi za naknadu štete ni po opštim pravilima. Ustavni sud je u više navrata ocenjivao ustavnost i zakonitost člana 45. u vezi člana 34. ranije važećeg Zakona o unutrašnjim poslovima i nije ih proglasio neustavnim ili nezakonitim. Primena tih specijalnih pravila u vezi radno-pravnog statusa zaposlenih u policiji, nije protivpravna, i ne predstavlja osnov za naknadu štete.

Rev 1537/10

-3-

Takođe su neosnovani revizijski navodi da država odgovara po članu 172. ZOO zato što je šteta nastala prekoračenjem, zloupotrebom i pogrešnom primenom datih ovlašćenja što se može kvalifikovati kao nepravilan rad državnog organa. Pod „nepravilnošću“ se smatra postupanje koje je protivno standardima i pravilima „dobre službe“. Tužilac ne objašnjava (niti dokazuje) u čemu se sastoji nepravilan rad policijskih i pravosudnih organa, da bi država odgovarala po opštim pravilima o odgovornosti za štetu.

Na osnovu člana 405. ZPP odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća - sudija

Predrag Trifunović, s.r.